

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a 2011. év január hó 7. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

V É G Z É S T:

A közúti veszélyeztetés büntette és más bűncselekmények miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság 29.Bf.7180/2009/6 . számú ítéletét *helybenhagyja*.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S:

A vádlottat a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2009. március hó 10. napján kelt 17.B.35.393/2007/20. számú ítéletével bűnösnek mondta ki a Btk. 186.§ (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő közúti veszélyeztetés büntetében és a Btk. 190.§-ába ütköző cserbenhagyás vétségében.

Ezért öt halmazati büntetésül 10 hónapi börtönbüntetésre, 1 év közúti járművezetéstől eltiltásra és 100.000 Ft pénzmellékbüntetésre ítélte.

A szabadságvesztés végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette. A közúti járművezetéstől eltiltás mellékbüntetés időtartamába a 2006. december 5. napjától 2007. november 27. napjáig eltelt időt beszámítani rendelte.

Rendelkezett a pénzmellékbüntetés meg nem fizetése esetén történő átváltoztatásáról, valamint kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Ugyanakkor a bíróság a vádlottat az ellene a Btk. 324.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő rongálás vétsége miatt emelt vád alól felmentette.

Az elsőfokú ítélet ellen kétirányú fellebbezést jelentettek be. Az ügyész törvénysértőnek minősítette a felmentő rendelkezést a rongálás vétsége

tekintetében, ezért egyrészt a részfelmentés miatt, másrészt pedig hosszabb tartamú közúti járművezetéstől eltiltás mellékbüntetés kiszabása végett jelentett be fellebbezést.

A vádlottnak és a védőjének a bejelentett fellebbezése a bűncselekmény alóli felmentésre irányult.

A Fővárosi Főügyészség a Bfel.812/2009. számú átiratában a bejelentett ügyészi fellebbezést fenntartotta és indítványozta, hogy a Fővárosi Bíróság állapítsa meg a vádlott bűnösségét a rongálás vétségében is és vele szemben halmazati büntetésként a közúti járművezetéstől eltiltás tartamát súlyosítsa.

A Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság a 2009. november 12. napján kelt 29.Bf.7180/2009/6. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet megváltoztatta és a vádlott bűnösségét megállapította a Btk. 324.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő rongálás vétségében is.

Ezen túlmenően helyesbítette a közúti járművezetéstől eltiltás mellékbüntetés időtartamába történő beszámítás kezdőnapját, 2006. november 16. napjára.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

A Fővárosi Bíróság a felülbírálata során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perjogi szabályokat betartva folytatta le a bizonyítási eljárást, valamennyi lehetséges bizonyítékot feltárt és a tényállást azok mérlegelésével helyesen állapította meg.

Ugyanakkor szükségesnek tartotta az elsőfokú ítéleti tényállás kiegészítését az iratok tartalma alapján azzal, hogy a segédmotorkerékpárban a felborulásának következtében a járművet borító műanyag lemezek sérülésével 30.000 Ft körüli kár keletkezett. Kiegészítette az elsőfokú ítéleti tényállást a vádlottra vonatkozó személyi részét azzal is, hogy a vádlott élettársa jelenleg második közös gyermekükkel terhes.

Az ekként irányadó tényállás alapján a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás hiánytalan és az a csekély számú rendelkezésre álló bizonyíték gondos mérlegelésén alapul.

A vádlott védekezésével és a vádlott védőjének érvelésével szemben hangsúlyozta a Fővárosi Bíróság, hogy a sértett és a vádlott között az utca1. és az utca2. kereszteződésében kialakult párbeszédre csak úgy kerülhetett sor, hogy ha a sértettnek módja volt utolérni a vádlottat és számonkérni tőle a vele szemben tanúsított magatartását.

A Fővárosi Bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenysége kifogástalan volt, és az ekként megállapított tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére mind a közúti veszélyeztetés büntette, mind pedig a cserbenhagyás vétsége tekintetében.

A Fővárosi Bíróság rögzítette, hogy a vádlott a magatartásával megszegte a KRESZ 3.§ c) pontjában írt szabályt, amely kötelezően írja elő, hogy aki a közlekedésben részt vesz, kellő figyelemmel és körültekintéssel úgy köteles közlekedni, hogy a személyi és a vagyonbiztonságot ne veszélyeztesse.

A vádlott azzal a magatartásával, hogy rákormányozta a gépjárművét a sértett motorkerékpárjára és azt 20-30 cm-re megközelítette, majd pedig ezt követően közvetlenül eléhaladt a személygépkocsijával és intenzív fékezésbe kezdett, megvalósította a közúti veszélyeztetés büntetét.

E magatartás tanúsításakor ugyanis feltétlenül tudnia kellett, hogy a sértett motorkerékpár e magatartása következtében a stabilitását elveszítheti, esetleg felborulhat és ez a sértett sérülésével is együtt járhat.

A Fővárosi Bíróság álláspontja szerint maradéktalanul megvalósította a vádlott a cserbenhagyás vétségét is, hiszen a segédmotorkerékpár felborulását és a sértett földre kerülését követően - bár azt észlelte - a helyszínt megállás nélkül és anélkül hagyta el, hogy meggyőződött volna arról, hogy a sértett nem szenvedhetett valamilyen sérülést.

A Fővárosi Bíróság azonban nem értett egyet a Pesti Központi Kerületi Bíróságnak a rongálás vétségére vonatkozó felmentő rendelkezésével.

A másodfokú bíróság véleménye szerint ugyanis a segédmotorkerékpárban keletkezett kár reális lehetőségét a vádlott elmerlte a magatartása tanúsításakor és annak esetleges következményeibe bele is nyugodott. Mivel egy nyomvonalú kis menet stabilitású járműről van szó, amelynek a felborulása már magába hordozza nem csak a jármű vezetőjének a sérülését, hanem magának a motorkerékpárnak a sérülését is, ezért a Fővárosi Bíróság álláspontja szerint a vádlott a rongálás vétségét is megvalósította, még hozzá eshetőlegesen szándékkal. Ezt egyébként önmagában az a tény is alátámasztja, hogy a jármű felborulásának eredményeként a segédmotorkerékpárban kb. 30.000 Ft kár keletkezett.

Összességében a Fővárosi Bíróság megállapította, hogy a vádlott a magatartásával megszegte a KRESZ 58.§-ában foglalt valamennyi kötelezettségét és így a bűnössége mind a három cselekmény tekintetében fennáll.

A Fővárosi Bíróság a bűnösségi kör bővülése ellenére sem látott azonban indokot arra, hogy a vádlottal szemben kiszabott fő- és mellékbüntetés mértékét az ügyészi indítványnak megfelelően megemelje.

Álláspontja szerint a vádlott javára és terhére szóló bűnösségi körülményeket is értékelve a kiszabott főbüntetés arányban áll a cselekmény tárgyi súlyával, a vádlott bűnösségi fokával is, így sem a főbüntetés súlyosításának nem lehet helye, de ugyanígy nem látta indokoltnak a közúti járművezetéstől eltiltás időtartamának megemelését sem azzal, hogy a jelentős időmúlásra tekintettel ez már büntetésen túli joghátrányt jelentene a vádlott terhére.

A Fővárosi Bíróság ítélete ellen a vádlott és védője jelentett be fellebbezést a rongálás vétségében történt bűnösség megállapítása miatt, felmentésért.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a Fővárosi Bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A harmadfokú nyilvános ülésen a vádlott védője a bejelentett fellebbezését fenntartotta és továbbra is vitatta a vádlott bűnösségének a rongálás vétségében történt megállapítását.

Álláspontja szerint csak akkor lehetne e cselekményt a védence terhére megállapítani, ha a bíróság a bűnösségét testi sértés büntetében állapította volna meg. Ebben az esetben ugyanis a vádlott szándéka arra irányult volna, hogy a sértettnek sérülést okozzon és ez esetben lehetne megállapítani, hogy a rongálás tekintetében az eshetőleges szándéka fenn áll.

A bíróságok azonban közúti veszélyeztetésben látták a vádlott bűnösségét megállapíthatónak. E cselekmény megvalósulásához a testi sérülés közvetlen veszélyének kell fenn állnia, amelyből nem következik a tényleges sérülés kívánása, vagy az abba való belenyugvás, így a rongálás tekintetében sem állapítható meg a vádlott szándékának fennállása és nem is állapítható meg e cselekmény tekintetében a bűnössége sem.

A védő ezen túlmenően azonban a fellebbezését megváltozott tartalommal, az ítéletek hatályon kívül helyezése végett tartotta fenn. Érvelése szerint a lefolytatott bizonyítási kísérlet nem volt megfelelő, és az eljárásban részt vett két szakértői véleménnyel kapcsolatban is azt kell megállapítani, hogy azok feltételezéseken, hipotéziseken alapulnak, amelyek alapján a vádlottat elítélni nem lehetett volna. Éppen ezért szükségesnek tartotta a védő, hogy a megismételt eljárásban egy harmadik szakértő bevonásával állapítsa meg a bíróság a ténylegesen történeteket, és azok után döntsön a vádlott büntetőjogi felelősségéről.

A vádlott felszólalásában hangsúlyozta, hogy soha nem volt vele szemben semmiféle hivatalos eljárás, ő törvényszerző és ez esetben sem követett el olyan cselekményt, ami miatt őt felelősségre vonták. Előadta, hogy személyi körülményeiben időközben annyi változás történt, hogy megszületett a 4. gyermeke is, akinek eltartásáról ő gondoskodik.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a szóbeli felszólalásában az írásbeli indítványában kifejtetteket változatlan tartalommal fenntartotta. Álláspontja szerint a védelem hatályon kívül helyezésre irányuló fellebbezése indokolatlan és megalapozatlan is, hiszen a két szakértő egybehangzóan adta elő, hogy nyomok hiányában pontos és megalapozott szakértői megállapítások nem tehetőek, ezért nyilvánvaló, hogy egy harmadik szakértő sem tudná pontosan rekonstruálni a történeteket. Mindezek alapján a másodfokú határozat helyben hagyását indítványozta.

A bejelentett vádlotti és védői fellebbezés nem vezetett eredményre.

A harmadfokú bíróság a vádlott és védője által előterjesztet fellebbezésével megtámadott másodfokú ítéletet és az azt megelőző első és másodfokú bírósági eljárást bírálta felül a Be. 387.§ (1) bekezdésében foglaltak szerint.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú és a másodfokú bíróságok az eljárást a vonatkozó perrendi szabályoknak megfelelően, azok betartásával, kellő alapossggal és részletességgel folytatták le.

A bizonyítási eljárás során a vád tárgyává tett cselekmények elbírálásához szükséges összes fellehető bizonyítékot beszerezték és azokat okszerűen az ésszerűség és a logika követelményeinek szem előtt tartásával értékelték, mérlegelték.

A másodfokú bíróság nem tévedett és nem vétett logikai hibát akkor sem, amikor a már megállapított tényekből további tényekre vont következtetést.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a másodfokú bíróság ítéletének tényállása hiánytalan, minden tekintetben megfelel a rendelkezésre álló iratok tartalmának, sem a kiegészítésére, sem pedig a helyesbítésére nincs ok.

A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy a másodfokú bíróság indokolási kötelezettségének a szükséges körben maradéktalanul eleget tett.

A rendelkezésre álló ellentétes tartalmú bizonyítékokat körültekintően értékelte, kellő részletességgel adott számot arról, hogy e bizonyítékok közül melyeket, mely részükben és miért fogadott el, illetve melyeket, mely részükben és miért nem tartott valónak.

A harmadfokú bíróság egyetértve a Fővárosi Bíróság álláspontjával ugyancsak megállapította, hogy jelen ügyben a közlekedési esemény igen nyomszegény volt. Ennek következtében a történet pontos rekonstruálása műszaki szakértői eszközökkel nem volt lehetséges.

Megállapítható, hogy az ügyben két szakértő is eljár, így a vádlott felkérésére az elsőfokú bíróság igazságügyi műszaki szakértőt is bevonta a bizonyítási eljárásba szakértőként, emellett pedig a gépjárműszakértő is adott szakvéleményt.

A két szakértő abban maradéktalanul megegyezett, hogy jelen esetben nyomok hiányában és szemtanúk hiányában pontosan nem rekonstruálhatóak a krt.-n történetek.

A két szakértő tárgyalási meghallgatása annyiban mindenképpen eredményes volt, hogy a műszaki szakértő elismerte, hogy az általa adott szakvélemény azon a feltételezésen alapul, hogy a sértett által vezetett segédmotorkerékpár előtt haladó Opel típusú személygépkocsi átlagos sebességgel indult el a forgalmi irányító

fényjelző készülék piros jelzésének váltása után, és a sértett pedig az általa vezetett segédmotorkerékpárral megtartotta a gépkocsi mögött a szoros követési távolságot. Így nem volt lehetőség arra, hogy a sértetti elmondásnak megfelelően a vádlott a motorkerékpár elé bevágjon a külső sávba és a hirtelen fékezésével a sértettet is hirtelen fékezésre kényszerítse.

A gépjárműszakértő ezzel szemben a tárgyalási meghallgatása során elmondta, hogy a segédmotorkerékpárok gyorsulása általában alacsonyabb, mint a személyautóké, azonban a motort egyetlen csukló mozdulattal fel lehet gyorsítani és ezt a motorkerékpárok vezetői ki is szokták használni. Megállapította azt is, hogy a sértett által vezetett segédmotorkerékpár is fel tudott volna gyorsulni olyan sebességre, mint amilyenrel az előtte haladó Opel személygépkocsi a feltételezések szerint elindult.

Ugyanakkor kifejtette, hogy sem a vádlotti, sem pedig a sértetti vallomás nem meghatározó, miután semmilyen külső nyommal nem lehet azokat alátámasztani. Kifejtette azt az álláspontját, hogy az életszerűség és az általános forgalmi tapasztalat alapján a történetek a sértett elmondását igazolják, azonban ezt műszaki eszközökkel alátámasztani semmiképpen nem lehet. Ezekre az érvekre figyelemmel nem helytálló tehát a védő hatályon kívül helyezést indítványozó és új szakértő bevonását szükségesnek ítéző álláspontja.

Figyelemmel arra, hogy jelen ügyben szemtanúk vallomása sem állt rendelkezésre, továbbá olyan nyomok rögzítése sem történt meg a helyszínen, amely a műszaki szakértők számára objektív támpontot szolgálhatna, megállapítható, hogy mind az elsőfokú bíróság, mind pedig a másodfokú bíróság a rendelkezésre álló ellentétes tartalmú bizonyítékokat értékelte és azok mérlegelésével, a forgalmi szituációt és az életszerűséget figyelembe véve állapította meg a történeteket.

A Fővárosi Ítéltábla ezzel az értékelő tevékenységgel maradéktalanul egyetértett. Álláspontja szerint az első és a másodfokú bíróság is a logikai szabályainak megfelelően értékelte a bizonyítékokat akkor, amikor a sértett vallomását fogadta el a tényállás alapjául.

Nem hagyható figyelmen kívül e körben ugyanis, hogy a sértett egy egynyomvonalú, rendkívül borulékony, a legkisebb mozdulatra is érzékenyen reagáló járművet vezetett. Figyelemmel a közlekedési esemény időpontjára és helyszínére, a viszonylag sűrű forgalomra, életszerűtlen, hogy a sértett mindenféle külső indok nélkül alkalmazzon vészfékezést a járművével, és ezzel minden indok nélkül saját magát és a motorkerékpárját is komoly veszélynek tegye ki. Nyilvánvaló, hogy a segédmotoroskerékpár hirtelen fékezését valamilyen külső körülmény, történés váltotta ki.

A vádlott tagadásával szemben a sértett vallomását támasztja alá az a körülmény, hogy a vádlott gépjárművét egy, az eljárás során ismeretlenül maradt Toyota típusú személygépkocsi vezetője követte, haladási irányát megfigyelte, és ezt a sértettel is közölte. Ebből egyértelműen az a következtetés vonható le, hogy a motorkerékpár

hirtelen fékezését és elkormányzását kiváltó külső körülmény a vádlott által vezetett jármű mozgása volt. Ez pedig a vádlott vallomásával szemben a sértett előadását támasztja alá.

Hasonlóképpen a sértetti következetes vallomás hitelt érdemlőségét igazolja önmagában az a körülmény is, hogy akkor, amikor a sértett utolérte a vádlottat és módja volt tőle számon kérni a korábban tanúsított magatartását, akkor a vádlott ez ellen nem tiltakozott, vagyis pontosan tudta, hogy a motorkerékpárral mi történt, és azt is, hogy ennek a kiváltó oka az ő szándékos oldalirányú rákormányzása, majd pedig a forgalmi sáv váltást követően a motorkerékpár előtt történő hirtelen fékezése volt.

Az a körülmény, hogy a sértett a történetek után nem hívott rendőrt, továbbá az a körülmény, hogy a rendőrségi bejelentésére is csak jó pár óra múlva, az esti órákban került sor, egyáltalán nem von le a vallomásának értékéből és annak hiteléből semmit, azt nem teszi kétségessé.

Megállapítható, hogy a sértett az eljárás minden szakaszában következetesen és ellentmondásmentesen adta elő a történeteket, és a vallomását az egyéb - fentebb már említett - körülmények és a műszaki szakértői vélemények közül a gépjárműszakértő szakvéleménye is alátámasztja.

Összességében megállapítható, hogy a másodfokú bíróság az általa kiegészített tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, mind a közúti veszélyeztetés büntette, mind pedig a cserbenhagyás vétsége tekintetében.

Akkor ugyanis, amikor a vádlott először 20-30 cm-re megközelítette oldalirányból a sértetti motorkerékpárt, a szakértők szerint is nyilvánvalóan észlelnie kellett annak irányváltoztatását és megbillenését. Ebből is következően az ezt követően tanúsított magatartásának azaz a forgalmi sávváltásának és a hirtelen fékezésének következménye is meg kellett, hogy jelenjen a tudatában, és számolnia kellett azzal, hogy a rendkívül instabil motorkerékpár a hirtelen fékezésre kényszerítéskor a stabilitását elveszítheti és ennek eredményeként felborulhat.

A motorkerékpár felborulása pedig egyértelműen azzal a veszéllyel jár, hogy annak vezetője is megsérülhet. A vádlott tehát, amikor ezt a magatartását tanúsította előre látta ezeket a lehetséges következményeket és ezekbe belenyugodva cselekedett.

A segédmotorkerékpár felborulásának a ténye azonban nem csak azzal járhat, hogy a jármű vezetője megsérül, hanem nyilvánvalóan azzal is, hogy maga a motorkerékpár is megrongálódik. Éppen ezért nem helytálló a védő érvelése e cselekménnyel kapcsolatban

A harmadfokú bíróság álláspontja szerint a Fővárosi Bíróság éppen ezért helyesen állapította meg a vádlott terhére a rongálás vétségében is a bűnösségét.

Ugyancsak helytállóan mondta ki a Fővárosi Bíróság a vádlottat bűnösnek a cserbenhagyás vétségében, hiszen a vádlott a hirtelen fékezését követően úgy hagyta el a helyszínt, hogy nem győződött meg arról, hogy a mögötte haladó segédmotor kerékpárral mi történt, illetve annak a vezetője nem szenvedett-e valamilyen sérülést.

A Fővárosi Bíróság a vádlott javára és terhére értékelhető valamennyi bűnösségi körülményt felsorolt és kellő súllyal értékelt.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a Fővárosi Bíróság helyesen döntött, amikor a bűnösségi kör bővülése, vagyis a bűnhalmazatban álló cselekmények számának emelkedése ellenére sem látta indokát a kiszabott fő- és mellékbüntetés súlyosításának.

Ugyanakkor a harmadfokú bíróság megállapítása szerint a Fővárosi Bíróság által kiszabott büntetés enyhítésére sincs lehetőség. Annak ellenére ugyanis, hogy a vádlott 1989. óta rendelkezik gépjárművezetői engedéllyel és azóta folyamatosan részt is vesz a közúti forgalomban, azonban az általa elkövetett cselekmény jellege, annak a kizárólagos indulati motiváltsága, a vádlottal szemben korábban folyt szabálysértési eljárások ténye, valamint a hasonló jellegű cselekmények elszaporodottsága még a jelentősebb időmúlásra tekintettel sem indokolja, hogy az ítéltábla a vele szemben kiszabott büntetést enyhítse.

Végezetül megállapítható, hogy a másodfokú bíróság a járulékos kérdések tekintetében is törvényesen határozott.

Mindezek alapján a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletét a Be.396.§ (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

Budapest, 2011. év január hó 7. napján

Máziné Dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

Dr. Halász Irén sk.

előadó bíró

Dr. Magócsi István sk.

bíró

A Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság 29.Bf.7180/2009/6. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 5.Bhar.20/2010/5. számú végzése folytán 2011. év január hó 7. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2011. év január hó 7. napján

Máziné Dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő